

Arrest

nr. 73 635 van 20 januari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 25 oktober 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 20 september 2011 waarbij de aanvraag tot machtiging van verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 november 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. COPINSCHI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 2 april 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Zij vulde deze aanvraag aan op 28 augustus 2009. Op 26 oktober 2010 en 5 mei 2011 maakte de verzoekende partij nog twee medische attesten over.

Op 20 september besliste het bestuur de aanvraag ontvankelijk maar ongegrond te verklaren. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 02.04.2009 werd ingediend door :

(D.M.) (...) geboren te (...) op (...) +haar dochter

(D.S.) geboren te (...) op (...)

nationaliteit: Rusland (Federatie van)/Dagestan

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 te bekomen.

Uit het verslag van de arts-adviseur van 13.09.2011 (zie gesloten omslag) blijkt dat betrokkene lijdt aan een medische problematiek die, hoewel deze kan beschouwd worden als een medische problematiek die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar is in het herkomstland, Rusland (Federatie van)/Dagestan. Betrokkene kan reizen, de ondersteunende aanwezigheid van familieleden (haar gezin) kan gezien de aard van de medische problematiek aanbevolen worden. Aangezien uit de aanvraag en uit eigen verklaringen tijdens de asielprocedure blijkt dat de familie van betrokkene in Dagestan verblijft, is deze ondersteunende aanwezigheid gegarandeerd in Dagestan.

Dusdanig stelt zich de vraag naar de toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen, zijnde de nodige medicatie en de noodzakelijk opvolging door een specialist, in het herkomstland van betrokkene, zijnde Rusland (Federatie van)/Dagestan.

Uit informatie beschikbaar in het administratief dossier blijkt het volgende:

Uit informatie waarover DVZ beschikt, blijkt dat alle Russische burgers recht hebben op gratis gezondheidszorg die door de overheid gegarandeerd wordt via een systeem van een verplichte ziektekostenverzekering (OMS) — (de overheid selecteert de verzekeringsmaatschappijen in elke regio) die gefinancierd wordt uit de staatsbegroting, belastinginkomsten en andere bronnen. Burgers die lijden aan de aandoening van betrokkene hebben bovendien recht op gratis medicijnen'. Bovendien zijn er in Dagestan projecten voor mensen met de aandoening van betrokkene van Artsen zonder Grenzen, International Medical Corps en Interregional Non Governmental Organisation.

Verder legt betrokkene geen enkel bewijs voor van een arbeidsgeneesheer dat zij arbeidsongeschikt zou zijn. We kunnen er dus vanuit gaan dat betrokkene zelf zou kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp.

Overigens lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in de Russische Federatie/Dagestan — het land waar zij tenslotte ruim 33 jaar verbleef — geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie zij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar en voor (tijdelijke) financiële hulp.

Uit eigen verklaringen tijdens de asielprocedure blijkt immers dat betrokkene het diploma van naaister heeft behaald en dat beroep ook heeft uitgeoefend in Dagestan, dat haar broer en ouders in Dagestan verblijven en dat er €3000 werd betaald om betrokkene naar België te smokkelen, wat een zekere financiële reserve doet vermoeden.

De financiële toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen is bijgevolg voldoende gegarandeerd.

In de Russische Federatie/Dagestan zijn er meerdere ziekenhuizen die gespecialiseerd zijn in de aandoening van betrokkene, waar zij de nodige opvolging kan genieten.⁵

De geografische toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen is bijgevolg voldoende gegarandeerd.

Verder dient vermeld te worden dat betrokkene beroep kan doen op het REAB-programma van de International Organisation for Migration (IOM). De IOM wil de zelfstandigheid en integratie van mensen die terugkeren naar hun herkomstland verbeteren door ze te assisteren bij hun terugkeer en hun reïntegratie. Zo kunnen ze beschikken over microkredieten om hen te ondersteunen bij de opbouw van een nieuw leven.

Dit alles in overweging genomen kan gesteld worden dat betrokkene aanspraak kan maken op een medische behandeling, en er dan ook geen bezwaar bestaat tegen een terugkeer naar het herkomstland van betrokkene, zijnde Russische Federatie/Dagestan.

Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"Enig middel afgeleid uit de overtreding van de artikelen 9ter en 62 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 relatief aan de formele motivering van administratieve akten, van het artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, van het principe van de behoorlijke motivering van administratieve beslissingen, van het proportionaliteitsprincipe, van de manifeste appreciatiefout, van het principe van een behoorlijke administratie, van het principe volgens dewelke de administratieve overheid het geheel van de pertinente elementen eigen aan een zaak in overweging dient te nemen wanneer zij een beslissing neemt; DOORDAT. De bestreden akte steunt op de volgende beschouwingen: (...). Deze beslissing was vergezeld door een advies opgesteld door de geneesheer-raadsman van de Dienst voor Vreemdelingenzaken, advies opgesteld als volgt: (...). TERWIJL

1. Ter inleidende titel. Ter inleidende titel, dient de aandacht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gevestigd te worden op volgende elementen :

- de bestreden beslissing steunt voornamelijk op het feit dat de medische zorgen vereist voor de gezondheidsstaat van de verzoekster beschikbaar zouden zijn in de Federatie van Rusland en in Dagestan ;

- deze beslissing werd genomen op datum van 20 september 2011 en werd betekend aan de verzoekster op datum van 28 september 2011 ;

- op datum van 15 april 2010, heeft de verzoekster een 2de asielaanvraag ingediend nabij de Belgische autoriteiten, aanvraag op huidig ogenblik hangende nabij het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen.

Gelet op de evolutie van de administratieve situatie van de verzoekster tussen het ogenblik van het indienen van haar aanvraag tot regularisatie van het verblijf om medische redenen en de betekening ervan aan de verzoekster, had de Dienst voor Vreemdelingenzaken moeten vaststellen dat de verzoekster voor het ogenblik betrokken is bij een asielpprocedure nabij de Belgische autoriteiten en dat, vanaf dan, de bestreden beslissing niet geldig gemotiveerd is.

1. Schending van het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden

Er dient te worden herinnerd dat overeenkomstig het 1ste artikel van het Europees Verdrag voor de Bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, wie dan ook die valt onder de

jurisdictie van de Staat, het genot moet krijgen van de rechten die daarbij horen. Het verbod tot onmenselijke en vernederende behandelingen, is dus eveneens van toepassing op vreemde onderhorigen die zich op het Belgisch territorium bevinden, zonder dat vereist is om daarenboven zicht te hebben op de situatie, regulier of niet, van de geïnteresseerde (zie C.E., arrest n° 82.698 van 5 oktober 1999). Volgens de jurisprudentie van de Raad van State, kan de administratie, wanneer er medische redenen ingeroepen worden ter ondersteuning van een aanvraag tot machtiging van het verblijf, ze niet omzeilen. De administratie moet overgaan tot een grondig onderzoek van de medische situatie van de vreemdeling door « de noodzakelijke onderzoeken » te verrichten, teneinde volledig op de hoogte te zijn van de situatie van de persoon, waarvan de gezondheidsstaat voorgesteld wordt als zijnde deficiënt en om in staat te zijn om zich uit te spreken "in perfecte kennis van zaken" (zie Raad van State, arrest n° 91.709 van 19 december 2000, vrije vertaling). Inderdaad, de Raad van State heeft beschouwt dat « het de autoriteit toebehoort die gevat is door een aanvraag tot machtiging (...) van het verblijf om een medische reden (...) om de omstandigheden van de zaak te appreciëren in het licht van de sanitaire en sociale situatie van het land van bestemming, maar eveneens in het licht van de gevolgen van de maatregel van verwijdering op de gezondheid van de geïnteresseerde » (Raad van State, arrest n° 82.698 van 5 oktober 1999, vrije vertaling). Welnu, in huidig geval, is de administratie niet overgegaan tot één van deze onderzoeken. Inderdaad, noch de bestreden beslissing, noch het rapport opgesteld door de Dokter Krista GOORTS op datum van 13 september 2011, verduidelijken op geen enkele maaier of deze laatste eveneens een psychiater is. Welnu, in het kader van haar aanvraag tot regularisatie van het verblijf om medische redenen, heeft de verzoekster een gecircumstantieerd medisch certificaat neergelegd, vervuldigd en ondertekend door de Dokter L. LEJEUNE, psychiater, op datum van 14 april 2011. Dit gecircumstantieerd medisch certificaat verduidelijkt dat de gezondheidsstaat van de verzoekster, in geval van terugkeer naar haar land van oorsprong» complicaties teweeg zou kunnen brengen, meer bepaald door een verergering van de PTSD. Dit zelfde medisch certificaat verduidelijkt, met betrekking tot de vraag : dat « onduidelijk doch gezien PTSD zo in land van herkomst escalatie symptomen » (zie stuk 3 gevoegd in bijlage aan huidig beroep). Men kan niet anders dan vast te stellen dat het rapport van de geneesheer-attaché deze elementen niet op een geldige manier weerlegt. Bovendien, verduidelijkt dit medisch certificaat, met betrekking tot de vraag « In welke mate kan de patiënt nog een normaal leven leiden (inclusief het verwerven van een inkomen)», dat « geen normaal leven mogelijk gezien ernst van PTSD en randpsychose». Welnu, deze elementen worden helemaal niet in rekening gebracht door de geneesheer-attaché van de Dienst voor Vreemdelingenzaken in zijn advies van 13 september 2011, alsook in de bestreden beslissing. Welnu, door het ontbreken van het overgaan tot de nodige onderzoeken, weerlegt de administratie niet op een serieuze manier het risico dat een verwijdering van het territorium, een onmenselijke en vernederende behandeling kan vormen in de zin van het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (Raad van State, arrest n° 93.594 van 27 februari 2001). Bovendien, dient er te worden onderstreept dat de vier internetsites waar de geneesheer-raadsman van de Dienst voor Vreemdelingenzaken naar verwijst, stellen niet in staat om te stellen dat de behandeling van de verzoekster beschikbaar zou zijn in de Federatie van Rusland/Dagestan, bovendien zijn deze slechts beschikbaar in de Russische taal, hetgeen natuurlijk niet in staat stelt aan de Raadsman van de verzoekster om kennis te nemen van deze informatie. Bovendien, stelt dit de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ook niet in staat om op een correcte manier haar wettelijkheidscontrole uit te oefenen in het kader van huidig beroep. Het is evident dat de Dienst voor Vreemdelingenzaken en / of de geneesheer-raadsman van de Dienst voor Vreemdelingenzaken zich niet tevreden kunnen stellen met het verwijzen naar een internetsite, opgesteld in een taal die niet één van de drie landstalen is, noch het Engels (dat kan beschouwd worden als een voertaal). Uit hetgeen vooraf gaat, blijkt duidelijk dat door de bestreden beslissing te nemen, de administratie het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden geschonden heeft.

2. Schending van het principe van een behoorlijke administratie, van de ontbrekende, inexacte, onvoldoende en contradictorische motivering en, vanaf dan, van het gebrek aan toegelaten wettelijke motieven, van het voorzichtigheidsprincipe en van de manifeste appreciatiefout.

a) In theorie

Het principe van een behoorlijke administratie omvat meerdere noties en verplicht de administratie, meer bepaald de Dienst voor Vreemdelingenzaken, om haar beslissingen te nemen met inachtneming van een zeker aantal principes (zie Y. VAN MENSEL, « Het Beginsel van behoorlijk bestuur », Kluwer, 1990, p. 10 en volgende). De administratie moet met name de rechten van verdediging, de regel van een evenwichtige procedure, de noodzaak tot onpartijdigheid en het minutieus voorbereiden van administratieve beslissingen respecteren. Het principe van een behoorlijke administratie moet ook in samenhang gelezen worden met de principes van het voorzichtig en minutieus omgaan van de administratie, wanneer ze zich uitspreekt over een zaak, door de nodige maatregelen te treffen en het

zoveel als mogelijk bijeen verzamelen van informatie relatief aan de zaak. Dat de Raad van State geoordeeld heeft dat het middel getrokken uit de schending van het beginsel van behoorlijk bestuur gegrond is wanneer wordt vastgesteld dat « de tegenpartij de bestreden beslissing genomen heeft (...) zonder kennis te nemen van de vorderingstoestand van het project ; dat wanneer ze zich had ingelicht in dit opzicht bij de aanvragers of hun Raad, ze vernomen zou hebben dat het project in kwestie op gang was om gerealiseerd te worden » (v. CE. n° 77.273, 30.11.1998, vrije vertaling). b) Het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden en de plichten van de administratie

1°) Schending door de administratie van haar verplichting om te antwoorden op de aanvraag van de vreemdeling. In huidige geval, heeft de verzoekster, haar aanvraag gesteund op het artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, heeft ze meerdere elementen ingeroepen relatief aan haar gezondheidsstaat en het bestaan, in haar hoofd, van een PTSD-syndroom. Welnu, niet alleen de verschillende certificaten en medische documenten zijn niet correct en volledig onderzocht door de tegenpartij in de bestreden beslissing, maar bovendien, heeft de tegenpartij het niet nuttig geacht om de verzoekster te laten onderzoeken door een gespecialiseerde geneesheer-raadsman. Welnu, volgens de jurisprudentie van de Raad van State, moet vanaf dat er medische motieven worden ingeroepen ter ondersteuning van een aanvraag tot machtiging van het verblijf, de Minister van Binnenlandse Zaken hierop antwoorden (zie Raad van State, arrest n° 79.089 van 4 maart 1999). De administratie moet rekening houden met alle informatie die haar is gecommuniceerd geweest door de vreemdeling. Welnu, dit is niet het geval geweest in huidige geval, omdat de tegenpartij absoluut geen rekening heeft gehouden met de medische informatie, komende van Dokter L. LEJEUNE, psychiater volgens de verzoekster sinds een jaar op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. Bovendien, kan men niet anders dan vast te stellen dat, ondanks de duidelijke voorzichtigheid uitgesproken door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar Arrest van 4 maart 2011, de geneesheer-attaché van de Dienst voor Vreemdelingenzaken, het niet nuttig geacht heeft om een psychiater te raadplegen, alvorens haar advies op te stellen ter attentie van de gespecialiseerde sectie van de Dienst voor Vreemdelingenzaken. In dit opzicht, dient de aandacht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gevestigd te worden op het feit dat in haar Arrest n° 57.377 van 4 maart 2011, de Raad verduidelijkt heeft dat : « De ambtenaar- geneesheer die tot een conclusie komt die lijnrecht ingaat tegen een standpunt van een gespecialiseerd geneesheer, mag dan ook verwacht worden dat hij, in die specifieke situatie, niet louter op zijn eigen kwalificaties vertrouwt. In voorliggende zaak, rekening houdende met de hoger vermelde gegevens, dient dan ook te worden besloten dat ambtenaar-geneesheer het zorgvuldigheidsbeginsel heeft miskend door een bekomend advies in te winnen van een andere gespecialiseerde geneesheer, in casu een psychiater, alvorens een advies te verlenen omtrent de medische situatie van eerste verzoeker. Dat verweerder zich heeft gebaseerd op een advies dat op onzorgvuldige wijze is tot stand gekomen dient te worden besloten dat deze beslissing zelf ook met miskenning van het zorgvuldigheidsbeginsel is gekomen. ». Men kan niet anders dan vast te stellen dat de Dienst voor Vreemdelingenzaken op geen enkele manier rekening heeft gehouden met deze « voorzichtigheid » en op geen enkele manier een beroep heeft gedaan op een psychiater om de medische documenten te onderzoeken voorgelegd door de verzoekster, in dit geval, over te gaan tot het onderzoek van deze laatste, alvorens de bestreden beslissing te nemen. De administratie moet overgaan tot een grondig onderzoek van de medische situatie van de vreemdeling door « de noodzakelijke onderzoeken » te verrichten, zodat men volledig op de hoogte is van de situatie van de persoon waarvan de gezondheidsstaat als deficiënt wordt voorgesteld en om in staat te zijn om zich te kunnen uitspreken "in perfecte kennis van zaken" (zie Raad van State, arrest n° 91.709 van 19 december 2000). De Raad van State heeft aldus geoordeeld dat "het toebehoort aan de autoriteit die gevat is met een aanvraag tot machtiging of van prerogatie van verblijf om medische redenen of wanneer ze een maatregel van verwijdering vooropstelt, om de omstandigheden van de zaak te appreciëren in het licht van de sanitaire en sociale situatie van het land van bestemming, maar eveneens in het licht van de gevolgen van de maatregel van verwijdering op de gezondheid van de geïnteresseerde » (zie Raad van State, arrest n° 82.698 van 5 oktober 1999, vrije vertaling). De administratie moet er dus op toezien dat de vreemdeling in staat is om de reis af te leggen naar zijn land van herkomst. Indien dit het geval is, zal het haar toekomen om de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de noodzakelijke zorgen te onderzoeken, die de staat van de vreemdeling vereisen. Indien men niet overgaat tot de noodzakelijke onderzoeken, kan de administratie het risico dat een verwijdering van het territorium een onmenselijke en vernederende behandeling kan vormen in de zin van het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, niet op een serieuze manier weerleggen (zie Raad van State, arrest n° 93.594 van 27 februari 2001 : de administratie had zich niet ingelicht over de toegankelijkheid van de noodzakelijke geneesmiddelen die vereist waren voor het medisch opvolgen van de geïnteresseerde). In huidige geval, zijn deze diverse onderzoeken niet uitgevoerd geweest door de tegenpartij, die dus niet op een serieuze manier het

risico, voor de verzoekster, heeft weerlegd om een onmenselijke en vernederende behandeling te ondergaan in de zin van het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, in geval van gedwongen terugkeer naar de Federatie van Rusland/Dagestan. Inderdaad, noch de bestreden beslissing, noch het rapport van de geneesheer-raadsman verduidelijken welke de beschikbaarheid en/of toegankelijkheid is van de medische behandeling te volgen door de verzoekster — Dokter L. LEJEUNE, op datum van 14 april 2011, heeft overigens verduidelijkt dat zij een behandeling moet voortzetten gedurende ongeveer 2 jaar bij een psychiater en dat in geval van terugkeer naar haar land van oorsprong, zou dit een risico tot verslechtering van de PTSD tot gevolg hebben. Bovendien» dient er te worden onderstreept dat de vier internetsites waar de geneesheer-raadsman van de Dienst voor Vreemdelingenzaken naar verwijst, stellen niet in staat om te stellen dat de behandeling van de verzoekster beschikbaar zou zijn in de Federatie van Rusland/Dagestan, bovendien zijn deze slechts beschikbaar in de Russische taal, hetgeen natuurlijk niet in staat stelt aan de Raadsman van de verzoekster om kennis te nemen van deze informatie. Bovendien, stelt dit de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ook niet in «staat om op een correcte manier haar wettelijkheidscontrole uit te oefenen in het kader van huidig beroep. Het is evident dat de Dienst voor Vreemdelingenzaken en / of de geneesheer-raadsman van de Dienst voor Vreemdelingenzaken zich niet tevreden kunnen stellen met het verwijzen naar een internetsite, opgesteld in een taal die niet één van de drie landstalen is, noch het Engels (dat kan beschouwd worden als een voertaal). In dit opzicht, dient er opgeworpen te worden dat de Dienst voor Vreemdelingenzaken, in de bestreden beslissing, beschouwd heeft dat : « Uit informatie waarover DVZ beschikt, blijkt dat alle Rus'ers recht hebben op gratis gezondheidszorg die door de overheid gegarandeerd wordt via een systeem van een verplichte ziektekostenverzekering (OMS)- (de overheid selecteert de verzekeringsmaatschappijen in elke regio) die gefinancierd wordt uit de staatsbegroting, belastinginkomsten en andere bronnen. Burgers die lijden aan de aandoening van betrokkene hebben bovendien recht op gratis medicijnen. Bovendien zijn er in Dagestan projecten voor mensen met de aandoening van betrokkene van Artsen Zonder Grenzen, International Medical Corps en Interregional Non- Governmental Organisation. ". Welnu, volgens het opgesteld rapport, op datum van 20 april 2009, door de Zwitserse Organisatie voor Hulp aan Vluchtelingen : «In Rusland, zijn de rechten van personen die lijden aan psychische problemen is voorgeschreven door de « Wet op de psychiatrische hulp en op de garantie van de rechten van de burger die geniet van dergelijke hulp » (aangenomen op 22 augustus 2004). Het eerste artikel van de wet schrijft voor dat « de psychiatrische hulp gegarandeerd is voor iedere persoon die lijdt aan psychiatrische problemen. De hulp wordt geboden volgens de principes van de menselijkheid, van gerechtigheid en van het respect van de rechten van de mens ». De ambtshalve internering is louter mogelijk door middel van een beslissing van het tribunaal. Dit gezegd zijnde, zijn specialisten van de rechten van de mens, meer in het bijzonder van de internationale organisatie « Mental Disability Advocacy Center », van oordeel dat de situatie van patiënten die lijden aan psychiatrische problemen van zeer zorgwekkende aard is en hebben in dit domein een groot aantal van schendingen van de rechten van de mens hebben geobserveerd. De organisatie onderstreept dat de attitude die heerste ten tijde van de Sovjet-Unie gebleven is, langs één zijde, met betrekking tot de medische behandeling en, anderzijds, wat betreft de sociale stigmatisering van personen bij wie een psychische ziekte werd gediagnosticeerd. Bij dit komt nog bovenop de onwetendheid over hetgeen zich afspeelt achter de gesloten muren van de asielen. Er bestaan geen nationale statistieken met betrekking tot de personen die verblijven in dergelijke instituties. Men beschouwt dat honderdduizenden personen die lijden aan mentale of sensorische problemen er zouden zijn opgesloten voor levenslang. Voor de wetgever, zijn de thema 's zoals de psychische ziekte en de mentale problemen, hoegenaamd geen prioriteit. De meer en meer restrictieve wetten met betrekking tot de activiteiten van niet-gouvernementele organisaties, verhindert de burgermaatschappij om kennis te nemen van dit misbruik. Bovendien, hebben de rechters een dergelijke eerbied voor de psychiaters dat de beslissingen met betrekking tot de ontneming van de vrijheid, in de meerderheid van de gevallen steunt op het psychiatrisch advies, zonder echte motivering. In de Federatie van Rusland, is de behandeling van personen met psychische problemen gecentraliseerd in instituties, dit wil zeggen dat dit grotendeels plaats heeft in klinieken, centra's en andere publieke instituties en niet in medische privé-kabinetten.» (stuk 8). (vrije vertaling). Deze informatie spreekt de informatie volledig tegen waar men naar verwijst door de Dienst voor Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing. Bovendien, kan men niet anders dan vast te stellen dat er geenszins aangetoond is door de Dienst voor Vreemdelingenzaken, dat in geval van terugkeer naar Dagestan, de verzoekster effectief zou kunnen genieten van de zorgen, zowel wat betreft de medicamenteuze als de psychologische/psychiatrische zorgen, die zijn staat nochtans vereisen. Inderdaad, het enkele feit dat dat de projecten van « Artsen Zonder Grenzen » in Dagestan bestaan, betekent nog niet voor zover, dat de verzoekster zich in de noodzakelijke voorwaarden zou bevinden, om er effectief van te kunnen genieten. In dit opzicht, dient er te worden onderstreept, dat de Dienst voor Vreemdelingenzaken, niet verduidelijkt welke de voorwaarden zijn volgens dewelke een

burger van Dagestan beroep kan doen op dit type van organisaties, noch welke de zorgen zijn, de tenlastename, zowel psychologisch/psychiatrisch als medicamenteus, afgeleverd door dergelijke organisaties. Bovendien, weerlegt de bestreden beslissing niet op een geldige en adequate manier de verduidelijkingen aangebracht door de Dokter L. LEJEUNE met betrekking tot het risico, voor de gezondheid van de verzoekster, in geval van terugkeer naar de Federatie van Rusland/Dagestan, plaats waar de traumatismen» in hoofde van de verzoekster, het bestaan van een complex post-traumatisch stress-syndroom tot gevolg hebben gehad.

3°) Schending door de administratie van haar verplichting om de zwaarte van de staat van verzoekster te onderzoeken. De administratie, moet op « een adequate en voldoende wijze » ie particuliere aspecten van de situatie van de zieke vreemdeling benaderen. De graad van zwaarte van deze verplichting is nog hoger wanneer de gezondheidsstaat van de vreemdeling geëvalueerd is geweest door een geneesheer-specialist (zie Raad van State» arrest n° 73.013 van 7 april 1998). Het komt de autoriteit toe om over te gaan tot een "grondig" onderzoek van de situatie van de zieke, in gebreke hiervan dient ze de raad in te winnen van een expert (zie Raad van State, arrest n° 75.897 van 24 september 1998). In huidig geval, is de zwaarte van het gecircumstantieerd inachtnemen, geformuleerd door de geneesheer-specialist die de 1ste verzoeker behandelt, zodanig dat het de tegenpartij ertoe had moeten bewegen om over te gaan tot nadere onderzoeken door het advies van een onafhankelijke specialist te raadplegen (zie Raad van State, arrest n° 75.897 van 24 september 1998). Dit is niet het geval geweest. In huidig geval, is de verzoekster niet gezien geweest, op geen enkel ogenblik, door de geneesheer-raadsman van de tegenpartij, de Dokter Krista GOORTS, die volgens de elementen in het administratief dossier geen specialist in de psychiatrie is. Welnu, de Raad van State beschouwt dat « in het bezit van gecircumstantieerde medische attesten opgesteld door een geneesheer-specialist die een onwenselijk advies uitspreekt wat betreft de verwijdering van de aanvrager, kon de tegenpartij zich niet tevreden stellen met de opinie van haar geneesheer-raadsman, die, indien hij gespecialiseerd is in « verzekeringsgeneeskunde » en in « gezondheidseconomie », niet gespecialiseerd blijkt te zijn in de tak van de behandelende geneeskunde, waaraan de aanvrager lijdt » (Raad van State, arrest n° 111.609 van 16 oktober 2002, vrije vertaling). In huidig geval, heeft de verzoekster, die twee medische certificaten heeft geproduceerd - waarvan één gecircumstantieerd -, opgesteld door een psychiater die haar volgt sinds minstens een jaar in België, medische certificaten waarvan de inhoud perfect gekend is door de tegenpartij op het ogenblik van het nemen van haar beslissing en dus is de inhoud niet op een geldige wijze weerlegt door de tegenpartij in de bestreden beslissing. Bovendien, kan men niet anders dan vast te stellen dat noch de Dienst voor Vreemdelingenzaken, noch de geneesheer-raadsman van de Dienst voor Vreemdelingenzaken, het nuttig geacht hebben, terwijl de aanvraag tot regularisatie van het verblijf, op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, hangende was sinds meer dan 28 maanden, om de verzoekster te ondervragen over de evolutie van haar gezondheidsstaat. Het is evident dat dergelijke informatie in staat had kunnen stellen aan de Dienst voor Vreemdelingenzaken om een beslissing te nemen op een meer duidelijke manier. Bovendien, kan men niet anders dan vast te stellen, dat ondanks de duidelijke voorzichtigheid geformuleerd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar Arrest van 4 maart 2011, de attaché-geneesheer van de Dienst voor Vreemdelingenzaken, het niet nodig geacht heeft om, alvorens zijn advies op te stellen ter attentie van de gespecialiseerde sectie van de Dienst voor Vreemdelingenzaken, het advies in te winnen van een psychiater. In dit opzicht, dient de aandacht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gevestigd te worden op het feit dat, volgens het Arrest n° 57.377 van 4 maart 2011, de Raad verduidelijkt heeft dat : « De ambtenaar- geneesheer die tot een conclusie komt die lijnrecht ingaat tegen een standpunt van een gespecialiseerd geneesheer, mag dan ook verwacht worden dat hij, in die specifieke situatie, niet louter op zijn eigen kwalificaties vertrouwt. In voorliggende zaak, rekening houdende met de hoger vermelde gegevens, dient dan ook te worden besloten dat ambtenaar geneesheer het zorgvuldigheidsbeginsel heeft miskend door een bekomend advies in te winnen van een andere gespecialiseerde geneesheer, in casu een psychiater, alvorens een advies te verlenen omtrent de medische situatie van eerste verzoeker. Dat verweerder zich heeft gebaseerd op een advies dat op onzorgvuldige wijze is tot stand gekomen dient te worden besloten dat deze beslissing zelf ook met miskenning van het zorgvuldigheidsbeginsel is gekomen. ».

4°) Schending door de administratie van haar verplichting om de beschikbaarheid van de zorgen in het land van herkomst te onderzoeken. De administratie moet aantonen dat ze de moeite heeft genomen om erop toe te zien dat de vreemdeling in zijn land kan beschikken over de zorgen die zijn staat vereist (zie Raad van State, arrest n° 95.175 van 7 mei 2001). De administratie kan niet beweren, zonder een manifeste appreciatiefout te begaan, dat een terugkeer naar zijn land van herkomst mogelijk is wanneer blijkt dat de beschikbaarheid van een psychiatrisch opvolgen van de geïnteresseerde op geen enkele manier onderzocht is geweest in het kader van het onderzoek door zijn geneesheer-raadsman (zie Raad van State, arrest n° 91.152 van 29 november 2000). Deze verificatie is niet gebeurd in huidig geval. inderdaad, er dient te worden onderstreept dat de vier internetsites waar de geneesheer-

raadsman van de Dienst voor Vreemdelingenzaken naar verwijst, stellen niet in staat om te stellen dat de behandeling van de verzoekster beschikbaar zou zijn in de Federatie van Rusland/Dagestan, bovendien zijn deze slechts beschikbaar in de Russische taal, hetgeen natuurlijk niet in staat stelt aan de Raadsman van de verzoekster om kennis te nemen van deze informatie. Bovendien, stelt dit : Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ook niet in staat om op een correcte manier haar wettelijkheidscontrole uit te oefenen in het kader in huidig beroep. Het is evident dat de Dienst voor Vreemdelingenzaken en / of de geneesheer-raadsman van de Dienst voor Vreemdelingenzaken zich niet tevreden kunnen stellen met het verwijzen naar een internetsite, opgesteld in een taal die niet één van de drie landstalen is, noch het Engels (dat kan beschouwd worden als een voertaal). Deze twee internetsites zijn echter de enkele elementen waarop de geneesheer-raadsman van de Dienst voor Vreemdelingenzaken zich steunt om te verklaren dat « Derhalve is er m.i. geen medisch bezwaar tegen terugkeer naar land van herkomst ». Gelet op deze elementen, blijkt er duidelijk dat de Dienst voor Vreemdelingenzaken de vraag naar de "beschikbaarheid van de medische zorgen" niet op een geldige manier gemotiveerd heeft, nochtans vereist voor de gezondheidsstaat van de verzoekster in geval van terugkeer naar de Federatie van Rusland/Dagestan.

5°) Schending door de administratie van haar verplichting om de toegankelijkheid van de zorgen van de verzoekster in haar land van herkomst te onderzoeken. Volgens de jurisprudentie van de Raad van State, moet de administratie ervoor zorgen dat de beschikbare zorgen in het land van bestemming (in dit geval eveneens in het land van herkomst van de verzoekers) financieel toegankelijk zijn voor de geïnteresseerde. Inderdaad, volgens de Raad van State, maakt de hulpbehoevendheid van de vreemdeling "de effectieve toegankelijkheid" "aleatoir" aan de nodige zorgen (zie Raad van State, arrest n° 80.553 van juni 1999). De Raad van State heeft overigens geoordeeld dat de administratie het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden miskent, wanneer ze beslist een vreemdeling te verwijderen zonder zich te vergewissen, enerzijds, over de kwaliteit van de zorgen die hem zouden kunnen worden toegediend in zijn land en anderzijds, over de toegankelijkheid van deze voor een persoon "van welke verschijning dan ook" (zie Raad van State, arrest n° 82.698 van 5 oktober 1999). In huidig geval, kan men niet anders dan vast te stellen dat deze vraag op geen enkele manier onderzocht is geweest door de tegenpartij in de bestreden beslissing. In dit opzicht, beschouwt de Dienst voor Vreemdelingenzaken dat : Verder legt betrokkene geen enkel bewijs voor een arbeidsgeneesheer dat zij arbeidsongeschikt zou zijn. We kunnen er dus vanuit gaan dat betrokkene zelf zou kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp. overigens lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in de Russische Federatie- Dagestan- het land waar zij tenslotte ruim 33 jaar verbleef - geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie zij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar een voor (tijdelijke) financiële hulp. Uit eigen verklaringen tijdens de asielprocedure blijkt immers dat betrokkene het diploma van naaister heeft behaald en dat beroep ook heeft uitgeoefend in Dagestan, daar haar broer en ouders in Dagestan verblijven en dat er 3000 euros werd betaald om betrokkene naar België te smokkelen, wat een zekere financiële reserve doet vermoeden. De financiële toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen is bijgevolg voldoende gegarandeerd. ". Welnu, er blijkt duidelijk uit de medische getuigschriften, opgesteld door de Dokter L. LEJEUNE, psychiater, voor de verzoekster, dat deze laatste 35 jaar oud is en dat zij lijdt aan een complex post-traumatisch stress-syndroom. De vraag is te weten of dit complex post-traumatisch stress-syndroom een handicap vormt, in de mate dat het de verzoekster niet in staat zou stellen om een normale professionele activiteit uit te oefenen, is op geen enkele manier onderzocht geweest door de tegenpartij. Deze stelt zich tevreden met te verwijzen naar het diploma behaald door de verzoekster, alsook het feit dat voor haar vlucht uit Dagestan, zij gewerkt heeft in hoedanigheid van naaister. Welnu, er is geenszins aangetoond door de tegenpartij dat de verzoekster, in dergelijk geval, nog steeds in staat zou zijn om, op huidig ogenblik, welke professionele activiteit dan ook uit te oefenen. Bovendien, in haar gecircumstantieerd certificaat van 14 april 2011, heeft de Dokter L. LEJEUNE, psychiater, vervuldigd en ondertekend door deze Dokter, verduidelijkt, met betrekking tot de vraag « In welke mate kan de patiënt nog een normaal leven leiden (inclusief het verwerven van een inkomen) » dat « geen normaal leven mogelijk gezien ernst van PTSD en randpsychose . ». Dit element is op geen enkele manier weerlegd door de Dienst voor Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing. Bovendien, speculeert de Dienst voor Vreemdelingenzaken over de financiële mogelijkheden van de verschillende leden van de familie van de verzoekster, financiële mogelijkheden, die volgens de Dienst voor Vreemdelingenzaken, in dergelijk geval, in staat zou stellen, aan de eerste verzoeker, om de nodige zorgen te betalen die vereist zijn voor zijn gezondheid. Uiteindelijk, kan men niet anders dan vast te stellen dat dit deel van de bestreden beslissing enkel gegrond is op veronderstellingen vanwege de Dienst voor Vreemdelingenzaken, die op geen enkele maaier onderzocht heeft» of in geval van terugkeer naar Dagestan, de verzoekster zou kunnen verblijven bij leden van haar familie en/of bij kennissen. In huidig geval, heeft de tegenpartij dus haar verplichting geschonden om de

toegankelijkheid van de vereiste zorgen na te gaan van de verzoekster in haar land van herkomst. Uit hetgeen vooraf gaat, vloeit voort dat de tegenpartij, door het nemen van de bestreden beslissing, het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden en het principe van een behoorlijke administratie schendt, de bestreden beslissing niet op een adequate manier gemotiveerd heeft, het principe van de voorzichtigheid heeft geschonden en een manifeste appreciatiefout heeft gemaakt. 3. Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 relatief aan de formele motivering van administratieve aktes De verzoekers weerleggen de motivering van de bestreden aktes en beslissing omdat ze inadequaat zijn ; dat een grondig onderzoek van de behouden en ontwikkelde argumenten niet gerealiseerd is geweest ; dat ze vanaf dan inexact is. Inderdaad, om aan de wensen van de wetgever te voldoen, moet de administratieve beslissing genomen ten aanzien van de aanvrager, wettelijk gemotiveerd zijn in overeenstemming met de vereisten van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. De wet van 29 juli 1991 vermeldt in haar artikel 2 de verplichting om op formele wijze elke administratieve beslissing met individuele draagwijdte te motiveren. Het artikel 3 van dezelfde wet stelt dat "opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen." Hetzelfde artikel stelt eveneens dat de motivering "afdoende moet zijn.". Welnu, in huidig geval, is er duidelijk aangetoond hiervoor dat de motivering van de bestreden beslissing niet adequaat is. De draagwijdte van de motivering moet in overeenstemming zijn met het belang van de beslissing (LEROY M., « La nature, l'étendue et les sanctions de l'obligation de motiver », in het Rapport de la journée d'études de Namur du 8 mai 1992 sur la motivation formelle des actes administratifs, 12-13). De eis van de motivering van een beslissing heeft als doel dat de betrokkene volledige kennis heeft van de redenen die de beslissing rechtvaardigen (Raad van State, 12.05.1989, Arrest 32.560, R.A.C.E., 1989). Inderdaad, «een beslissing motiveren in de formele zin van het woord, is het uiteenleggen, uitleggen in de beslissing zelf de redenering in rechte en in feite, dat gediend heeft voor de motivering. Het is het officialiseren in het wat en waarom de auteur van de beslissing geoordeeld heeft zijn bevoegdheid te kunnen toepassen op de situatie in feite dat hem is voorgelegd » (LAG AS SE D., « La loi du 28.7.1991 relative a la motivation formelle des actes administratifs », orientations, 1993, p. 68, vrije vertaling). Dat bovendien de motivering ook nog "afdoende" moet zijn, te weten dat zij betrekking moet hebben tot de beslissing, dat zij duidelijk, precies, volledig» en voldoende dient te zijn. De Raad van State heeft de gelegenheid gehad om zich uit te spreken omtrent hetgeen dient te worden begrepen onder het begrip "motivering". Het is niet voldoende dat het administratief dossier bepaalde feiten bevat op dewelke een beslissing gestoeld is om te kunnen oordelen dat aan de motivering werd voldaan (zie D VANDERMEERSCH, Chron. de jurip., « L'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, J.T., 1987, p. 588 en volgende ; Raad van State, 24/08/1993, Arrest 42.488). De Raad van State oordeelt immers terecht dat er enkel acht kan worden geslaan op de redenen die in de bestreden beslissing vermeld staan (C.E., 30.3.1993, Arrest 42.488). Er dient immers op te worden gewezen dat de administratie ertoe gehouden is « zich een discipline op te leggen die haar verplicht om over te gaan tot een minutieus onderzoek van iedere zaak en haar beslissingen te rechtvaardigen, zonder zich te kunnen verschuilen achter de kennis van de geïnteresseerden van de motieven van de beslissingen hen betreffende, op een manier om hen in staat te stellen om na te gaan of er overgegaan is tot dit onderzoek » (Pari. St. Senaat, 1990-1991, n° 215-2 (s.e. 1998), vrije vertaling). Iederdaad, het enkele feit dat deze aanvraag « ontvankelijk » werd verklaard, had de Dienst voor Vreemdelingenzaken ertoe moeten brengen om meer voorzichtigheid aan de dag te leggen, gezien de administratieve situatie van de verzoekster."

2.2. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat zij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover zij beschikt.

De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt er verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9ter van de vreemdelingenwet en naar het feit dat de aanvraag ontvankelijk doch ongegrond is daar het aangehaalde medische probleem niet voldoet om gemachtigd te worden tot een verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissingen kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Verzoekster merkt terecht op dat haar tweede asielaanvraag nog hangende is. De thans bestreden beslissing is deze van 20 september 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van medische elementen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing gaat niet gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster maakt dan ook geenszins duidelijk in welk opzicht de verwerende partij tekortgeschoten zou zijn in zijn 'voorzichtigheidsplicht' derhalve dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 3 EVRM.

Verzoekster dient te voldoen aan de voorwaarden van artikel 9ter van de vreemdelingenwet om in aanmerking te komen voor een verblijfsrecht op basis van deze bepaling.

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet bepaalt:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De vreemdeling dient alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De appreciatie van het bovenvermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer die daaromtrent een advies verschaft. Hij kan zonodig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen. (...) "

Zoals blijkt uit voornoemd artikel moet de ambtenaar-geneesheer op basis van de door verzoekster overgemaakte medische stukken oordelen of de aangehaalde ziekte een reëel risico inhoudt voor het leven of fysieke integriteit van verzoekster of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land van verblijf. De appreciatie van dat risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land van verblijf komt toe aan de ambtenaar-geneesheer.

Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer van 13 september 2011 blijkt dat alle door verzoekster overgemaakte medische attesten grondig onderzocht werden en dat er in concreto werd nagegaan of de medische opvolging voor de aangehaalde medische aandoening mogelijk is in Rusland, en meer in het bijzonder in Dagestan.

Verzoekster betwist niet dat de door haar overgemaakt medische attesten onderzocht werden door de ambtenaar-geneesheer, doch lijkt voor te houden dat de ambtenaar-geneesheer tot een onterechte of verkeerde conclusies is gekomen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624, 7 december 2001).

In casu oordeelde de ambtenaar-geneesheer in haar advies van 13 september 2011 dat verzoekster lijdt aan een posttraumatische stress- stoornis. De ambtenaar-geneesheer verwees voor de behandelings- en opvolgingsmogelijkheden in het herkomstland inderdaad naar vier verschillende actuele (Russische) websites. De eerste link heeft betrekking op de lijst van vitale en essentiële geneesmiddelen met informatie over verkoopprijzen in Dagestan van 15 augustus 2011, de tweede link is informatie van 2 september 2011 van de Russische gouden gids waaruit blijkt dat er in Dagestan verschillende ziekenhuizen, medische centra en poliklinieken, inclusief een neuro psychiatrisch centrum zijn. De derde link verwijst naar informatie van de website van het Ministerie van Volksgezondheid van de republiek Dagestan, waaruit blijkt dat er verschillende ziekenhuizen, twee psychiatrische ziekenhuizen, een psychotherapeutische kliniek en een centrum voor geestelijke gezondheid van kinderen en

adolescenten is in Dagestan en tenslotte, de laatste link, bevestigt dat er een Republikeins psychiatrisch ziekenhuis is in Dagestan.

De kritiek dat deze websites enkel in het Russisch zijn gesteld en dat verzoeksters advocate de Russische taal niet machtig is, doet geen afbreuk aan voorafgaande vaststellingen.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat verzoekster zelf, een Russische, deze informatie kan verifiëren. Bovendien bevindt alle informatie van deze Russische websitelinks zich in het administratieve dossier van verzoekster en werden alle teksten waarnaar verwezen wordt in het Nederlands vertaald (via Google-vertaling) en eveneens toegevoegd aan het dossier.

De ambtenaar-geneesheer oordeelde na onderzoek van alle door verzoekster overgemaakte medische attesten dat, hoewel de door verzoekster aangehaalde medische problematiek beschouwd kan worden als een medische problematiek die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien dit niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling en opvolging beschikbaar zijn in het land van herkomst. De ambtenaar-geneesheer oordeelde dat er vanuit medisch standpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer naar het land van herkomst. Verzoekster, die verschillende keren benadrukt dat zij niet bijkomend door een psychiater werd onderzocht, maakt geenszins duidelijk als zou de ambtenaar-geneesheer tekortgeschoten zijn in zijn zorgvuldigheidsplicht of artikel 9ter van de vreemdelingenwet geschonden hebben.

Zoals blijkt uit voornoemd artikel 9ter van de vreemdelingenwet, gebeurt de appreciatie van het medische probleem en het onderzoek naar de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong door de ambtenaar-geneesheer zelf, die daaromtrent een advies verschaft. Hij/zij baseert zich hiervoor op alle door verzoekster overgemaakte medische documenten. De ambtenaar-geneesheer is geenszins verplicht om verzoekster zelf bijkomend te onderzoeken of een extra advies in te winnen bij een andere specialist.

In casu oordeelde de ambtenaar-geneesheer dat zij voldoende gegevens had aan de door verzoekster verschaft medische informatie, waardoor een extra advies van een deskundige niet nodig werd geacht. Verzoekster toont dan ook niet aan als zou er op onzorgvuldige wijze gehandeld zijn door geen extra psychiatrisch advies te vragen.

In de bestreden beslissing wordt het advies van de ambtenaar-geneesheer overgenomen en verder uitvoerig ingegaan op de financiële en geografische toegankelijkheid tot de nodige medische zorgen in Rusland en meer in het bijzonder Dagestan. Er wordt hierbij verwezen naar onder meer een actueel rapport van NGO "Denal" en het REAB-programma van de IOM en andere medische documenten van het land van herkomst, documenten die zich eveneens in het administratieve dossier van verzoekster bevinden.

Er wordt gemotiveerd dat verzoekster beroep kan doen op gratis medicijnen, er in Dagestan projecten zijn voor mensen met de aandoening van verzoekster via Artsen zonder grenzen, International Medical Corps en Interregional HGO. Verzoekster kan ook beroep doen op de IOM.

Bijkomend wordt er ook aangegeven dat er geen bewijs van arbeidsongeschiktheid is, het niet onwaarschijnlijk is dat verzoekster niet terecht zou kunnen bij familie, vrienden of kennissen in het land van herkomst voor opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar en of voor financiële hulp, temeer zij ruim 33 jaar in Dagestan verbleef. Tenslotte wordt er vastgesteld zij tijdens haar asielprocedure verklaarde naaister te zijn, dat beroep heeft uitgeoefend, dat haar ouders en broer in Dagestan verblijven en dat er 3000 EUR betaald werd om haar naar België te laten komen.

Het onderzoek door de ambtenaar-geneesheer of de behandeling voorhanden is in het land van herkomst en het verdere onderzoek door de verwerende partij omtrent de beschikbaarheid, zowel financieel als geografisch, van die behandeling, werd zorgvuldig gevoerd en kan gelezen worden in de thans bestreden beslissing. De bestreden beslissing is afdoende werd gemotiveerd, en dit zowel in feite als in rechte. Verzoekster toont geen schending aan van de door haar vooropgestelde wetsartikelen en verdragsbepalingen.

Het enige middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC